Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

15. Aarg. Nr. 16. *Den 15. Mai 1866.* Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Legemets Opstandelse og Aandeverdenen.

Tale af Præsident Brigham Young, afholdt ved hans Søster Fanny Youngs Begravelse den 12te Juni 1859.

(Fra „Journal of Discourses.")

Dersom vi skulde rette os efter vore Forfædres Traditioner, vilde det ikke være Søster Fannys Brødre tilladt at tale ved denne Leilighed. Men er det uret, at en Fader holder Liigprædiken over sit Barn, en Mand over sin Hustru eller en Broder over sin Søster? Om saa er, hvori er det da uret eller syndigt? Fire af Søster Fannys fem Brødre ere her idag, og jeg ønsker, at de alene skulle tale ved denne Leilighed.

Vor Fader er for længe siden gaaet til Aandeverdenen; han er ikke her til at give sine Børn Raad. Broder Phineas boer her i Staden, men er ikke her tilstede idag, og vi, hendes fire andre Brødre, som ere tilstede, ville holde al den Liigprædiken, som skal holdes i Anledning af vor Søsters Begravelse.

Det vilde glæde mig meget at anvende et Par Timers Tid til at udtrykke de mange Begreber og Forestillinger, der næsten altid gjennemkrydse mit Sind ved saadanne Leiligheder som denne med Hensyn til Aandeverdenen og den Forbindelse, der er mellem den og os i vor nuværende Tilstand. Mange af Eder vide, at jeg holder særdeles meget af at tale om saadanne Emner, men jeg ønsker ikke at optage saa meget af Tiden nu. Vi ville fatte os i Korthed og gaae lige til Sagen, medens vi udøve den sidste Kjærlighedspligt, som kan blive Dødelige til Deel.

Det er en almindelig Skik at vise de Afdøde al mulig Ære. Dette gjør ogsaa jeg, men hvorledes skulle vi vise den? Man pleier sædvanlig at vise megen Sorg over de Hedengangne, og i nogle Lande er det Skik at leie Klagekoner og iagttage mange Ceremonier ved Beslægtedes og Venners Begravelser. Jeg ønsker paa en passende Maade at vise min Søster Fannys jordiske Levninger den tilbørlige Ære, i Særdeleshed med Tanken henvendt paa Opstandelsen af de selvsamme jordiske Levninger, som skulle hen-

smuldre i den Kiste, der staaer foran os. Dersom jeg forbliver trofast i min Religion, skal jeg faae see de Bestanddele, af hvilke Legemet har været sammensat. Naar disse Dele ere blevne samlede tilsammen fra Elementerne, ville de faae samme Udseende som Søster Fanny, ikke i et dødeligt Legeme, men i en udødelig Tilstand. Naar jeg møder hende i Opstandelsens Morgen, vil hun hilse mig som En, der har været som en Broder, Søn og Beskytter for hende; hun vil hilse mig som sin Velgjører, og jeg ønsker nu at vise hende Ære ved hendes Bortgang fra denne Skueplads. Vi have søgt at gjøre det saa behageligt for hende her i Livet, som vi kunde; vi ville vise hende Ære i Døden, og haabe at samles med hende i Opstandelsen. Nu er hendes Legeme underkastet Opløsning og vil vende tilbage til dets Moder Jorden, hvor det vil blive, indtil det kaldes frem igjen.

Organisationen af det menneskelige Legeme er en stor Hemmelighed, men saaledes vilde det ikke være, dersom vi blot kunde see og forstaae. Hvis det Dække, som er mellem os og Aandeverdenen, blev borttaget, vilde vi faae see en endnu større Hemmelighed i Aandens Organisation.

Der er blevet bemærket her angaaende de Begreber, som Menneskene nære med Hensyn til det evige Liv, at de have været indhyllede i det yderste Mørke, i hvilket den største Deel af dem endnu ere den Dag idag. Den ugudelige Verden søger at finde den Mand, som kan lære Menneskene, hvorledes og ved hvilke Midler det dødelige Legeme og den udødelige Aand kunne være saa nøie forenede. Idet de største Lærde med Taushed have forbigaaet dette Punkt, have de undladt at besvare et Spørgsmaal, der er af den yderste Vigtighed. Vi see Liv rundt omkring os paa alle Sider. Hvem er nu Ophav dertil, og hvorledes er dets første Oprindelse? Det vedvarer en Dag, en Uge, et Aar eller et Aarhundrede, og det gaaer bort, men hvem kan sige hvorhen? Hvo kan underrette os om, hvor der er blevet af den Aand, som engang besjælede dette Tabernakel, og hvilken satte hende istand til at tænke? Hvad var det, der oplyste Øiet med den levende Ild, og som bevirkede, at Munden kunde udtale Viisdom? Kan nogen Dødelig sige det? Ikke medmindre han er inspireret af den Almægtige og forstaaer det, der hører Evigheden til. Alle Tings Oprindelse er i hiin Verden. Ligesom en Sky, der gaaer over den klare Himmel — ligesom en Fugl, der flyver over vort Hoved — ligesom en klar Strøm, der udvælder fra en skjult Kilde og snart synker i en Bjergkløft, saaledes synes ogsaa Livet pludselig at komme ind i denne dødelige Tilværelse for atter snart at forsvinde.

Jeg sørger ikke for Søster Fanny; tvertimod jeg glæder mig. Hun har levet tre Gange tyve Aar, og ti og havde sin fulde Samling til hendes sidste Dage, hun var iblandt os. Hun sagde for kort Tid siden til sin Søster Nancy: „Dersom Du faaer høre, at jeg er død, førend Du kommer igjen for at see til mig, da lad din første Yttring blive et Hallelujah."

Da jeg hørte dette, var det mig et klart Beviis paa hendes sunde Dømmekraft. Det forekommer mig, at temmelig mange af de Sidste-Dages Hellige ere ligesaa langt fra at nære gode og sunde Begreber angaaende deres himmelske Forrettigheder, som Østen er fra Vesten. De hige efter denne Verdens Rigdomme og bestræbe sig for at tjene sig selv og tilfredsstille deres Begjærlighed efter jordisk Gods. Dersom de havde en Engels Forstand, vilde de sige, om de end vare i Besiddelse af Gulddynger, der vare høiere og dybere, bredere og længere end de Bjerge, som omgive os baade mod Øst

og Vest: „Denne store Guldmasse er for Intet at regne i Sammenligning med det Privilegium at være forudt at leve i denne Tidsalder, da Evangeliet bliver prædiket paa Jorden."

Nu, da Herren har anbetroet Mænd paa Jorden det hellige Præstedømme, uden hvilket ingen Dødelig kan blive beredt til at komme ind i Guds celestiale Rige, hvorledes ære mange af de Ældste deres Kaldelse? Dette Spørgsmaal ønsker jeg ikke at besvare, men jeg ønsker i Sandhed, at saadanne Individer kunde faae lidt sund Sands. Generationer ere komne og gangne bort igjen uden det Privilegium at høre Evangeliet, hvilket er kommet til Eder formedelst Joseph Smith, til hvem det blev aabenbaret fra Himmelen formedelst Engle og Syner. Vi have Evangeliet og det hellige Præstedømmes Nøgler.

Søster Fanny har været trofast; nu er hun i Aandeverdenen. Hvor antage I Aandeverdenen er? Vi have ofte tænkt paa og talt meget om dette Emne, idet vi have grublet over, hvor Himmelen og Himlenes Himle skulde være. Lad mig sige Eder, at Søster Fanny kan ikke komme derhen, førend hun faaer sit opstandne Legeme igjen, og ei heller kan noget andet Væsen det. Aandeverdenen maa jeg nu ansee som henhørende til denne Jord, forsaavidt det angaaer de Aander, som have eller herefter ville faae jordiske Legemer.

Søster Fanny blev døbt til Syndernes Forladelse og fik Haandspaalæggelse for den Hellig-Aands Gave. Hun levede efter de Bud og Lærdomme, som Gud har aabenbaret formedelst sin Tjener Propheten, og ved hvilke Menneskene kunne blive frelste og bragte tilbage til vor himmelske Faders Nærværelse. Men er hendes Aand i den tredie Himmel? Nei. Vil den gaae derhen? Nei, ikke førend hun faaer sit Legeme igjen. Kan hun see Herren? Ja, hvis han borttager det Slør, der skjuler ham. Kan hun samtale med Engle? Ja, dersom de blive udsendte for at tale med hende. Er hun i Paradiis? Ja. Hvorhen gaae de Ugudeliges Aander? Til det samme Sted eller det Rige i Aandeverdenen, som henhører til denne Jord. De gaae ikke til Helvedes Afgrund, ei heller kunne de det, førend de blive enten Engle eller Djævle.

Er en Hellig underkastet Djævelens Magt i Aandeverdenen? Nei, han kan ikke, fordi den, der har været trofast, har vundet Seier formedelst sin Tro og kan byde Satan Trods, og han maa adlyde. Hvorledes er det med de Ugudelige? Djævelen har Magt til at pine og martre dem; de ere i Helvede. Kunne Himmelens Engle gjøre Noget for dem? Ja, dersom de blive sendte til dem i dette Øiemed. Hvad kan der blive gjort for dem? Søster Fannys Aand og Aanden af enhver Mand og Qvinde, som er død i Troen paa Evangeliet, siden det blev gjengivet til Jorden, ville have Magt til at underviſe de Aander, som ere gangne til Aandeverdenen uden at have hørt Evangeliet i Kjødet, og de ville sige til dem: „Dersom I nu ville omvende Eder og troe, saa vil Herren endog nu drage Omsorg for at Evangeliets Ordinancer, som I maae antage her, kunne blive udførte for Eder paa Jorden." Søster Fanny kan gjøre Godt i sin Kreds, ligesaavel som Propheten kan i sin. Han vil holde Nøglerne. Han er den, som kommer til at styre og lede Alt i Aandeverdenen, for saavidt det angaaer denne Uddeling, indtil han har fuldendt sit Arbeide.

Jeg ønsker ikke at optage meget af Tiden, men naar jeg kommer til at tale angaaende saadanne Punkter, føler jeg mig meget interesseret derved. Hvor Faa, der ere, som forstaae, og hvor vanskeligt

det er at faae aabnet Øinene paa Mange! Hvor faa af de Ældste ere der ikke, som foretrække Guds Riges Interesser for jordiske Fordele! Hos altfor Mange hedder det: „Min Familie — min Avlsgaard gaaer tilgrunde, — jeg forsømmer at lægge Noget op, — jeg maa passe mine egne Sager — medens de lade Guds Rige drage Omsorg for sig selv. Saadanne Mennesker ville stedse forblive i Mørket.

At søge at bevare Evangeliets Aand, indsamle Israel, forløse Zion og frelse Verden maa først og fremmest iagttages og skulde være den fornemste Higen og Tragten hos det første Præsidentskab for de Ældste i Israel og for enhver Embedsmand i Kirken og Guds Rige.

Herren byder, raader og regjerer Alt. Havde jeg lidt mere Tro, kunde jeg i Jesu Christi Navn sige til mine Fjender: „Jeg byder Eder, bliver der." Jeg kunde da byde Djævelen og de onde Aander: „Kommer ikke indenfor disse Mure," og de vilde ikke kunne komme ind. Dersom jeg havde lidt mere Tro, kunde jeg, sammenligningsviis talt, byde min Hvede og Mais at voxe og Himmelen at give Regn, og det vilde skee saaledes.

Antag, at det hele Folk kunde see Tingene saaledes, som de ere, da vilde Alle snart blive istand til at kontrollere Elementerne formedelst deres Tro. Da vi troe, at vi ere i Guds Rige, maae vi leve saaledes, at vi kunne faae Magt over Alt, hvad der er forgjængeligt, og saaledes berede os til at bestaae evindeligen, medens alt Andet, der er skabt, om kortere eller længere Tid maa vende tilbage til dets oprindelige Element.

Jeg føler, at jeg er mine Venner megen Tak skyldig for den Agtelse, de vise baade mod de Levende og Døde. Vi vente ikke Mange til os, thi jeg har ikke noget Huus, der er stort nok til at rumme alle Søster Fannys Beslægtede. Dersom de Alle skulde samles i een Bygning, maatte vi tye til Tabernaklet. Hun har en stor Slægt, og Antallet paa mine Paarørende forøges hver Dag, fordi jeg søger at opmuntre Folk til at voxe i Troen. Aanden af det hellige Evangelium er ifærd med at trænge sig frem mod Østen, Vesten, Norden og Syden, og ingen Magt kan hindre det, og Mange tilegne sig det evige Livs Grundsætninger, og ei heller kan nogen Magt forhindre det. Alle, som troe paa Jesum Christum af deres ganske Hjerte og ere overbeviste om, at Joseph Smith var sendt af Gud, — Alle, som omvende sig fra deres Synder, blive døbte til Syndernes Forladelse og siden leve efter deres Religion, Samme ere „min Fader, Moder, Søster og Broder." I Virkeligheden har jeg ingen andre Paarørende paa hele Jordens Overflade. Dersom mine Blodsforvandte ikke vilde troe Evangeliet, vilde de blive ligesaa fremmede for mine Følelser, som det chinesiske Folk er. Der ere nu Tusinder i Kirken, og vi ere Alle Brødre og Søstre.

Jeg siger: „Velsignede være de Hellige, og maa Gud velsigne mine Brødre og Søstre." Jeg beder min Fader i Jesu Christi Navn at velsigne Eder hver Dag. Jeg skuer fremad mod den Tid, da jeg skal kunne sige: „Værer velsignede," og vi ville blive det, medens alle Jordens og Helvedes Magter skulle holde sig langt borte og ville blive underkastede Præstedømmets Kontrol.

O, hvor langt vi ere under vore Privilegier! Hvad, skulde vi glæde os, naar en Hellig døer? Ja. Skulde vi sørge ved en Helligs Død? Nei. Jeg vilde ikke føle mig bedrøvet, om end alle mine Paarørende, der ere mig kjære og dyrebare, laae her foran os, ligesom Søster Fanny gjør nu, men jeg vilde udbryde i et Hallelujah. „Vilde De ikke sørge?"

Nei. Jeg har Verden for mig og kan samle alle de Fædre, Mødre, Brødre, Søstre, Hustruer, Børn og Venner omkring mig, som jeg ønsker. Saadanne ere mine Følelser. Ære være Herren! Hallelujah!

Søster Vilate Kimball veed, at jeg følte saaledes, da jeg begrov Miriam, min første Hustru. Heber C. og Vilate Kimball vare ligesaa gode mod mig, dengang jeg var en Fremmed og uden Penge, som jeg har været mod Søster Fanny. Mit Hjerte sagde Hallelujah, fordi Præstedømmet var iblandt os og Veien aabnet mellem Jorden og Himmelen, og jeg vidste, min Hustru gik derhen.

Maa Gud velsigne Eder! Naar jeg faaer Magt dertil, vil jeg velsigne Eder saa eftertrykkelig, at I ikke skulle blive plagede af Djævelen, saaledes som I nu ere. Amen.

Præstedømmet, — hvor er det og hvem har det?

(Fra „Millennial Star")

Ovenstaaende er et Emne, om hvilket der har været talet og skrevet Meget af Lærde og Præster i ethvert Troes-Samfund, og derfor venter jeg ikke at komme frem med Noget, som er nyt for de Hellige, idet jeg fremsætter mine Anskuelser angaaende dette Punkt for Offentligheden, endskjøndt det maaskee kan være nyt for dem, der ikke have samme Tro, som vi.

Endskjøndt Mange, som ere langt dygtigere end jeg, have i et velskrevet Sprog besvaret det store Spørgsmaal, angaaende hvem, der er i Besiddelse af det sande Præstedømme, kan det dog maaskee alligevel ikke være af Veien, om jeg skriver nogle Ord med Hensyn til dette Punkt, thi Sandheden har forskjellige Phaser og sees ikke altid i det samme Lys af de forskjellige Individer, ligesom et smukt Maleri eller Billedhuggerarbeide ofte gjør et særegent Indtryk hos de forskjellige Beskuere i Henseende til Skjønhed og Fuldkommenhed, Alt eftersom Enhver anskuer Tingene. Om derfor ti forskjellige Individer vilde gjøre hver sin Beskrivelse over et Kunstværk, vilde de alle sandsynligviis være mere eller mindre afvigende fra hverandre, og dog kunde de alle være overeensstemmende med Sandheden.

Den hellige Skrift viser, at Gud i forrige Tider har anbetroet visse Mænd en Myndighed, kaldet det hellige Præstedømme, hvilket bemyndigede dets Indehavere til at handle i hans Navn og med den samme Virkning med Hensyn til Ledelsen af Guds Folk, som en Ministers Creditiver giver ham til at handle i sin Regjerings Navn ved fremmede Hoffer, medens han uden nogen Fuldmagt ikke vilde blive anerkjendt som lovlig bemyndiget, og følgelig vilde hans Bestemmelser og Handlinger være ugyldige.

Naarsomhelst Gud saaledes har havt et Folk paa Jorden, har han selv veiledet det og kundgjort sin Villie formedelst dem, som han har anbetroet Bestyrelsen, og saadanne Mænd har han givet Myndighed til at handle i sit Navn. Disse Mænds Handlinger have været gyldige i hans Øine, saalænge de have vandret paa Retfærdighedens Sti, og naar de have afveget fra hans Bud, ere de blevne flyt-

tede fra deres Pladse, og Andre satte i deres Sted.

Gud har altid i sin Kirke havt visse Love og Ordinancer, ved hvis Jagttagelse hans Børn ere blevne retfærdiggjorte i dette Liv og have erholdt Frelse og Ophøielse i det tilkommende. Disse Love maae haandhæves og Ordinancerne udføres af hans bemyndigede Tjenere, da Udførelsen i modsat Fald ikke vilde blive anerkjendt af ham, men vilde være ugyldig og betydningsløs. Derfor kræver han af alle sine Børn, at saafremt de ønske at blive salige, maae de underkaste sig disse Ordinancer, hvilke alene retmæssigt kunne blive udførte af hans Tjenere, der have Præstedømmet; thi dersom de ikke iagttage dette, have de ikke noget Krav paa de Velsignelser, som han har lovet dem, der gjøre hans Villie. Dersom denne Paastand indrømmes, vil Enhver strax kunne indsee Nødvendigheden af, at man søger at overbevise sig om, hvem der har Myndighed fra Gud til at udføre disse hellige Handlinger, og hvem der ikke har en saadan.

Næsten lige fra Verdens Begyndelse af har der været Troesbekjendelser, som ikke have været anerkjendte af Gud, og ved hvilke der ikke var nogen Frelse at opnaae, fordi de, som bekjendte sig til dem, enten slet ikke troede paa den sande og levende Gud, eller de havde ikke nogen Myndighed fra ham til at forvalte Ordinancerne, og saaledes har der næsten altid været Nogle iblandt Menneskene, som have fremsat det Spørgsmaal: „Hvor er Guds Kirke, og hvem har det sande Præstedømme." At besvare dette i Korthed er Hensigten med denne lille Afhandling,

Christenheden er deelt i tre Hovedafdelinger, af hvilke enhver gjør Krav paa at være apostolisk, eller med andre Ord, gjør Fordring paa at have Præstedømmet, nemlig den romersk- og græskkatholske Kirke, Protestanterne og Jesu Christi Kirke af Sidste-Dages Hellige. Altsaa kan det omhandlede Spørgsmaal besvares saaledes: „Dersom det ene af disse tre Kirkesamfund har noget Præstedømme, saa følger det af sig selv, at de andre to maae være blottede for samme, thi det er ikke rimeligt, at Gud vilde have to eller flere Kirker paa Jorden, enhver med aldeles modsatte Grundsætninger, og følgelig kunne ikke Menneskene erholde Frelse ved at henhøre til et religiøst Samfund, som ikke anerkjendes af Herren eller har et af ham bemyndiget Præstedømme." Det er derfor af den høieste Vigtighed for enhver Sandhedssøger at komme til at forstaae, hvilket Kirkesamfund der er uægte og hvilket ægte og har sit Præstedømme fra Gud. Ethvert fornuftigt Menneske, der fordomsfrit og med Omhyggelighed vil undersøge Sagen og upartisk prøve de Paastande, som ethvert Parti fremsætter, vil snart komme til Overbeviisning om, hvilket af disse Religionssystemer, der er det rette.

Det er vel bekjendt for Enhver, at Katholikerne gjøre Fordring paa at have havt Præstedømmet i en uafbrudt Følgerække lige fra Apostelen Petrus af ned til vore Dage. Men hvo kan nu kun for et Øieblik antage, at Præstedømmet kunde vedblive i en Kirke, der var saa grundfordærvet og uchristelig som den romerske? Hvorledes kunde Gud, som er fuld af Barmhjertighed og Godhed, bekræfte den lange Liste af de groveste Overtrædelser og Vederstyggeligheder, hvilke ere udøvede af Katholikerne? Hvorledes kunde Gud anerkjende en Kjæde, i hvilken ethvert Led saa at sige var badet i hans Børns Blod? Hvorledes kunde Gud anerkjende et Præstedømme, der gjorde sig skyldigt i de skrækkeligste Grusomheder, og hvilket var Ophav til de grusomme Forfølgelser og den himmelraabende Uretfærdighed, som forøvedes mod Albigenserne og Valdenserne?

Hvorledes kunde han vedkjende sig et Præstedømme, der var Ophav til de Rædselsscener, som fandt Sted i Frankrig og Italien paa Bartholomæusnatten — et Præstedømme, der var den blodige spanske Inqvisitions virksomste Haandlangere? Den romersk-katholske Forfatter Llorente beregner, at fra Aaret 1481 til 1517, altsaa i et Tidsrum af sex og tredive Aar, blev ikke færre end 191,423 Individer dømte af Inqvisitionstribunalerne i Spanien alene, og af dette Antal led 13,000 Døden. Samme Forfatter siger endvidere, at fra Aaret 1481 til 1808 bleve 341,021 Personer dømte af disse Domstole i Spanien alene, ikke at tale om andre Lande, hvor den samme Fremgangsmaade fulgtes. Disse skrækkelige Grusomheder, hvilke her ere omtalte tilligemed de mange, som Historien ikke giver os nogen Beretning om, vare et Værk af den romerske Kirkes Ledere, der paastode, at de havde Myndighed fra Gud. En saadan Paastand er Gudsbespottelse og det Samme som at ansee ham som et Væsen, der finder Behag i Menneskenes Lidelser og Elendighed. Saadanne Rædselsscener passe bedre for hans Modstander, hans sataniske Majestæt. Hvilket fornuftigt Menneske kan nu antage, at Gud vilde anerkjende et Præstedømme, hvis Indehavere kunde begaae saadanne afskyelige Grusomheder? Dersom vi svage Dødelige gyse tilbage ved Beretningen om saadanne barbariske Handlinger, hvorledes maa da en retfærdig og barmhjertig Gud see derpaa? Men foruden de mangfoldige forbryderske Handlinger, som ere udøvede i den katholske Kirke tvertimod Evangeliets Aand, der er „Fred paa Jorden og i Menneskene en Velbehagelighed," ere der andre Grunde, som maae bringe enhver Sandhedsforsker til den Overbeviisning, at der iblandt Katholikerne ikke er noget af Gud anerkjendt Præstedømme eller har været noget saadant i mange Aarhundreder. Sammenlign for Exempel Evangeliets simple Lærdomspunkter, som indeholdes i det nye Testamente, med de utallige Stridsspørgsmaal, der fra den første romerske Biskop af og indtil vore Dage have rystet denne Kirke, fordi dens Ledere have „overtraadt Lovene og forandret Skikkene næsten i enhver Henseende. Istedetfor Daab ved Neddyppelse i Vandet have de indført Bestænkelse eller Overgydelse med Vand. Istedetfor at troe Frelserens Ord: „Lader smaae Børn komme til mig, thi Guds Rige hører Saadanne til," have de fordømt dem til et uendeligt Helvede, med mindre de blive overstænkede med nogle Vanddraaber af en Præst, hvis Haand maaskee har undertegnet Dødsdommen over et Menneske, hvis eneste Brøde var, at han havde en anden Tro. Tvertimod Herrens Ord: „Du skal ikke gjøre Dig noget udskaaret Billede eller nogen Lignelse efter det, som er i Himmelen oventil, eller det, som er paa Jorden nedentil, eller det, som er i Vandet under Jorden. Du skal ikkk tilbede dem og ikke tjene dem," — have de fyldt deres Kirker med Malerier, Billeder og Helgenskriin, for hvilke Tusinder i deres Uvidenhed have nedknælet og tilbedet. Istedetfor at adlyde Frelserens Ord: „Randsager Skrifterne, thi I mene, at I have det evige Liv i dem," fattede Kirkeforsamlingen i Toulouse 1229 følgende Beslutning, ifølge hvilken Lægfolk tvertimod Frelserens Befaling forbodes at læse den Hellige Skrift: „Vi forbyde Lægfolk at have det Gamle og Nye Testamente, hvorimod det skal være dem tilladt, om de ønske det, at have Davids Psalmer og en Bønnebog til Brug ved deres Gudsdyrkelse, men vi forbyde udtrykkelig at saae andre Dele af Bibelen oversatte i noget levende Sprog." Istedetfor at hædre Ægteskabet som en guddommelig Anordning, og uden hvilket

enten Jorden snart maatte blive øde for Mennesker, eller de maatte hengive sig til Dyriskhed, erklærede Kirkeforsamlingen i Trent: „Den, som paastaaer, at Ægteskabet bør foretrækkes for den eenlige Stand eller Coelibatet og siger, at det er bedre at gifte sig end at leve ugift, han være forbandet.“ Og dog siger Apostelen Paulus, at „det bør sig en Biskop at være een Qvindes Mand.“

Som et Beviis paa, hvorledes Katholikerne have „forandret Skikkene,“ hvilken Anmasselse vilde være mere end tilstrækkelig til at berøve dem Præstedømmet, ville vi et Øieblik betragte de Forandringer, som Tid efter anden ere blevne indførte med Hensyn til de første Grundsætninger af Evangeliet. Dersom de havde været besjælede af Herrens Aand, der stedse ledsager det sande Præstedømme, vilde de ikke have foretaget disse Forandringer; ei heller vilde de have behøvet Aarhundreder til at fastsætte Kirkens Troesbekjendelse, og istedetfor at sammenkalde en Kirkeforsamling, der skulde være samlet i atten Aar, saaledes som det var Tilfældet med Kirkeforsamlingen i Trent, til at bestemme de forskjellige Lærdomspunkter, vilde der aldeles ikke have været nogen Nødvendighed for en saadan Sammenkomst, thi Herrens Aand er Alt, hvad der udfordres til at gjøre Evangeliet tydeligt og letfatteligt, og uden denne ville alle Synoder og Kirkeforsamlinger i hele Christenheden ikke kunne opklare et eneste Punkt. Jeg vil nu omtale nogle af disse Forandringer efter Tidsfølgen, saa at Læseren kan see, hvormange Ordinancer, som vare ubekjendte for Jesus og hans Apostler, der ere blevne indførte, hvilket Alt uden Modsigelse er Menneskeværk, da man paastaaer, at al Aabenbaring fra Gud ophørte med Apostlerne.

I det andet Aarhundrede blev Brugen af Vievandet indført. Det er ubekjendt, hvem der først indførte denne Skik, men det er vist, at det Nye Testamente ikke omtaler den. I det tredie Aarhundrede indførtes Forvanskningen med Sakramentet med Vand og Olie, Folks Betegnelse med Korset og forskjellige Grader i Lærerstanden, hvilke ikke omtales i Bibelen. Præsteskabets særegne Dragt og Munkevæsenet har sin Oprindelse fra dette Aarhundrede. I det femte Sekulum kom først Billeder i Brug i Kirkerne, ligesom man antager, at Nonneklostrene ogsaa opfandtes i dette Tidsrum.

(Fortsættes.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de Mai.

Tillid til Gud.

Tro paa Gud og hans Søn Jesum Christum har bestandig været Hoveddrivefjedren til de Sidste-Dages Helliges hele Færd og har været det Middel, som har givet dem Kraft til at vedligeholde deres religiøse og politiske Frihed til Trods for de nedrige Beskyldninger og mange listige Planer, der ere blevne udklækkede, og hvilke fremdeles opspindes til deres Ødelæggelse. Da vi ofte i vore Spalter have talet om

Tro, önske vi endnu at tilföie nogle Ord af Mormons Bog med Hensyn til vor Religions Grundsætninger. Det er ikke noget Nyt for de Hellige at underrette de saakaldte Christne om, at de ere ganske blottede for den Tro, uden hvilken det er umuligt at behage Gud, — og i Sandhed behøve vi ikke Andet for at gjøre dette end at sammenligne deres egne Troesbekjendelser med den Hellige Skrift. Moroni, som gjemte de Plader, fra hvilke Mormons Bog er bleven oversat, skildrer med klare og tydelige Ord den religiøse Verdens nuværende Tilstand: „Og Christus har sagt: Dersom I ville tro paa mig, skulle I have Magt til at gjøre Alt, hvad der er gavnligt i mig. Og han har sagt: „Omvender Eder, alle Jordens Ender, og kommer til mig og vorder døbte i mit Navn, og haver Tro paa mig, et I maae vorde salige. Og nu, mine elskelige Brødre, dersom det forholder sig saaledes, at disse Ting ere sande, som jeg har talet til Eder, og Gud vil vise Eder med Kraft og stor Herlighed paa den sidste Dag, at de ere sande; og dersom de ere sande, er da Miraklernes Tid forbi, — eller have Engle ophørt at vise sig for Menneskenes Børn, — eller har han holdt den Hellig-Aands Kraft tilbage fra dem, — eller vil han gjøre det, saalænge der skal være Tid eller Jorden staaer, eller der er et eneste Menneske paa Jorden at frelse? See, jeg siger Eder nei, thi det er ved Tro, at Mirakler blive udførte, og det er ved Tro, at Engle vise sig og tjene Menneskene; dersom nu disse Ting ere ophørte, da vee Menneskenes Børn, thi det skeer formedelst Vantro, og Alt er forgjæves; thi efter Christi Ord kan intet Menneske blive saligt uden ved Tro paa hans Navn. Dersom da disse Ting ere ophørte, da er ogsaa Troen ophørt, og skrækkelig er da Menneskenes Tilstand, thi de ere da, som om der ingen Forløsning var skeet." O, hører en Røst fra de Døde, I christne Nationer! Hvorfor betage I Herren hans ubestridelige Ret til at kontrollere Eders Raadslagninger? Hvorfor ville I berøve Eder de Velsignelser, som kunne opnaaes formedelst Evangeliet, og som værdløse bortkaste Jehovahs Raad og Befalinger?

Vi ville henvende os til den Høiestes Hellige, og vente at finde en langt stærkere Tro hos dem end hos Verden, der ikke kjender Gud. Vi vide imidlertid, at Guds Folk har Meget at kjæmpe med, men Alt vil tjene dem til Gode, som i Sandhed elske Gud og stræbe at gjøre hans Villie. Vor elskelige Præsident Brigham Young siger i et af sine sidste Breve til England: „Bliver ikke modløse, men værer glade og fulde af Haab, og dersom I sætte Eders Tillid til Gud, ville I have Kraft til at opfylde enhver af Eders Pligter."

Menneskene kunne være vankelmodige, naar de tage Hensyn til deres egne svage Evner, men, Brødre, vi kunne ikke have Mistillid til den Kraft, som saalænge har bevaret de Trofaste og bragt deres Hjerter til at fryde sig, indtil de jublende have istemmet hiin Lovsang: „Ære være Gud i det Høieste og i Menneskene en Velbehagelighed.

Notits.

Vi ville atter gjøre de Ældste og alle Hellige opmærksomme paa, at de ikke modtage Nogen som Medlem af Jesu Christi Kirke af Sidste-Dages Hellige, med

mindre han er forsynet med trykt Certificat, da Flere under Paaskud af at være Medlem af Kirken have laant Penge og andre Gjenstande af de Hellige.

Joseph Smiths Levnetsløb.

Mai 1840. (Fortsat fra Side 206.)

Mandag den 1ste Juni 1840. De Hellige have allerede opført omtrent to hundrede og halvtredsindstyve Huse i Nauvoo, for det Meste Blokhuse. Nogle faa vare allerede indredede, og Arbeidet paa de øvrige skred rask fremad.

Evangeliet udspredes med stor Hurtighed i Staterne, Canada, England, Skotland og paa andre Steder.

Ældsterne Young og Kimball vare beskjæftigede med at velsigne de Brødre, som skulde afseile til Amerika.

Onsdag den 3die. Ældsterne Young og Taylor besøgte Bogtrykkerne i Liverpool, og om Søndagen prædikede Ældste Young.

Løverdag den 6te. Ældste John Moon og et Selskab af fyrgetyve Hellige, nemlig Hugh Moon, deres Moder og syv Andre af hendes Familie, Henry Moon (John Moons Onkel), Henry Moon, Francis Moon, William Sulton, William Sitgraves, Richard Eaves, Thomas Moss, Henry Moore, Nancy Ashworth, Richard Ainscough og deres Familier afseilede med Skibet Britania fra Liverpool til New York. Disse ere de første Hellige, som have afseilet fra England for at komme til Zion.

Mandag den 8de besøgte Ældste Young og Taylor Cheshire og Tirsdag Manchester; de fortsatte med at udvælge Psalmer.

Ældste Young drømte om sin Familie og dens Omstændigheder samt om Kirken og Folket. Det forekom ham, at der var Strid mellem to smaa Compagnier i Vesten, af hvilke det ene var fra Norden og det andet fra Syden. Partiet fra Norden fik nu og da Overhaand.

Søndag den 14de.

Beretning om en Conference, afholdt i Gadfield Elm Kapel i Worcestershire i England den 14de Juni 1840.

Præstedømmet og Medlemmerne fra Bran Greens og Gadfield Elms Grene i de „Forenede Brødres" Distrikt Froomes Hill samledes ifølge tidligere Bestemmelse i Gadfield Elms Kapel i Worcestershire den 14de Juni 1840. Forsamlingen kaldtes til Orden af Ældste Thomas Kington. Ældste Willard Richards valgtes til Conferencens Præsident og Ældste Daniel Browett til Skriver. Forsamlingen aabnedes med Bøn af Ældste W. Woodruff. Præsidenten gjorde derpaa nogle Bemærkninger med Hensyn til Dagens Forretninger og om de nødvendige Forandringer, som maatte foretages.

Derpaa blev der foreslaaet af Ældste F. Kington og assisteret af Ældste Daniel Browet, at denne Conference for Fremtiden benævnes „Bran Greens og Gadfield Elms Conference af Jesu Christi Kirke af Sidste-Dages Hellige," hvilken ifølge Guds Villie og Befaling blev organiseret og grundlagt i de Forenede Stater i Amerika den 6te April 1830. Dette var den ottende Dag i den tredie Maaned af det ellevte Aar siden Kirkens Oprettelse. Eenstemmigen vedtaget.

Dette Forslag var bleven fremsat for at tilfredsstille de Hellige, som nylig vare døbte, men der existerer ikke saadant Noget, som ved Vold at omdanne nogen af Verdens Menigheder eller Conferencer til en Menighed eller Conference af Christi Hjord.

Foreslaaet af Ældste W. Woodruff og assisteret af Ældste T. Kington, at William Jenkins ordineres til Ældste, William Coleman, Joseph Firkins, William Pitt og Robert Harris til Præster samt George Burton, James Palmer og William Loveridge til Lærere; eenstemmigen vedtaget. De bleve ordinerede under Ældste Richards's og Woodruffs Hænder.

Foreslaaet af Ældste Kington og assisteret af Ældste Woodruff, at Præst Robert Clift vaager over Menigheden i Dymock, Præst James Palmer over Kilcotts Green, Præst John Hill over Twigworths, Præst William Coleman over Bran Greens, Præst Thomas Brooks over Rytons, Præst John Smith over Line Streets og Præst Charles Hayes over Deerhursts Green med Thomas Smith som hans Medhjælper; at Præst John Vernon vaager over Menigheden i Apperley og at Præst Wm. Baylies bliver hans Medhjælper; at Præst John Arlick vaager over Nortons og Præst John Spires over Leighs Green med Præst John Davis som hans Medhjælper — og Præst Thomas Oakley over Gadfield Elms Green.

Foreslaael, at Ældste Daniel Browett overtager Overopsynet for Menighederne sønden for Floden Severn, og Ældste William Jenkins over dem, der ligge nordenfor samme; eenstemmig vedtaget.

Foreslaaet af Ældste Woodruff og assisteret af Ældste Richards, at Ældste Thomas Kington bliver Præsident for denne Conference; vedtaget. Forsamlingen hævedes derpaa til Kl. to.

Forsamlingen begyndte atter igjen Kl. to ifølge Bestemmelse og Nadveren uddeeltes til de mange tilstedeværende Hellige, medens Præsidenten talte om forskjellige Lærdomspunkter. Ti Medlemmer fik Haandspaalæggelse af Ældste Woodruff og Kington. Endvidere talte Præsidenten om Børnevelsignelse. Derpaa bleve syv Børn velsignede under Ældste Woodruffs og Kingtons Hænder.

Foreslaaet af Ældste Kington og assisteret af Woodruff, at Ældste Daniel Browett repræsenterer denne Conference i Generalraadet i Manchester den 6te Juli næstkommende; vedtaget. Foreslaaet og vedtaget, at Skriveren giver den præsiderende Ældste, T. Kington, en Afskrift af Conferenceforhandlingerne til Opbevaring og ligeledes en til Generalconferencen.

Da ovennævnte Conferenceforhandlinger vare blevne oplæste Stykke for Stykke, blev der foreslaaet af Præsidenten og assisteret af Ældste Woodruff, at denne Conference sluttes, og at næste afholdes den 13de September paa samme Sted; eenstemmig vedtaget.

Conferencen sluttedes med Bøn. Derefter samledes de Ældste og de Tilstedeværende af Præstedømmet til Raad og vedtoge eenstemmig, at der oprettes et ugentlig Raad af Præstedømmet i ovennævnte Conference, hvilket vexelviis afholdes paa Floden Severns Syd- og Nordside, og at det første Raad afholdes i Leigh den 26de dennes.

(Fortsættes.)

Uddrag af Stephens og Catherwoods Reiser i Central-Amerika.

(Fra „Millennial Star.“)

(Fortsat fra Side 222.)

Ved Synet af mig brast hun i Graad, og idet hun reiste sig paa sine Knæe og trykkede begge Hænder mod Tindingerne, bad hun, at jeg for Guds Skyld maatte yde hende Hjælp. Hendes Hud var hed, og Pulsen slog meget heftigt; hun havde en stærk intermitterende Feber. Medens jeg undersøgte Symptomerne, traadte hendes Mand, der henhørte til den hvide Race, ind i Hytten. Han var efter hans Udseende at dømme omtrent fyrgetyve Aar gammel, var iført et Par tilsmudsede, korte Beenklæder med Underklæderne uden paa, barfodet og havde bundet et Tørklæde om Hovedet; hans Navn var Don Miguel. Jeg fortalte ham, at vi ønskede at tilbringe nogle Dage iblandt Ruinerne, og bad om Tilladelse til at opholde os i hans Hytte. Qvinden, som blev meget glad derover, fordi hun kunde faae en duelig Læge i Nærheden, svarede for ham, og jeg vendte tilbage for at hjælpe Hr. Catherwood og for at forøge hans Sygeliste med endnu en Patient. Hele Selskabet fulgte os til Hytten, men vi medbragte blot eet Muuldyr, paa hvilket vi førte vore Køier. Da Hr. Catherwood havde forøget det medicinske Selskabe, og vi fremtoge vore Instrumenter, syntes Feberen ligesom at blive bortskræmmet fra den stakkels Qvinde.

Hytten laa paa den ene Side af en aaben Plads, paa hvilken engang Staden havde ligget, og næsten lige ved Døren var et Fragment af en udhulet Steen, der benyttedes til at vande Kreature i. Pladsen var beplantet med Mais og Tobak og stødte paa alle Kanter op til Skoven. Hytten var omtrent sexten Fod i Fiirkart med et ophøiet Tag, der var bedækket med Maisblade og dannet ved, at man havde sat to Stænger med Hager ned i Jorden, og i disse havde man befæstet en anden Stang, paa hvilken Taget hvilede, og paa hver Side vare lignende Pæle, men kun fire Fod høie. Gavlmuren dannede Forsiden, af hvilken Halvdelen var bedækket med Maisblade, medens det Øvrige var aabent. Bagsiden var bedækket, og tre Lag med Maisax vare sammenstuvede udenpaa samme. Paa den ene Side vare disse Lag forblevne urørte, men paa den anden Side vare de borttagne indtil tre Fod fra Jorden. I det ene Hjørne paa Forsiden var Don Miguels og hans Hustrues Seng, der var beskyttet ved en Bjørnehud, som var befæstet ved Hovedet og den ene Side. Huusgeraadet bestod af en rundagtig Steen til at knuse Mais med, en Leerpande, der brugtes til et Slags Brødbagning, og paa en simpel Hylde over Sengen stode to Kasser med Klæder og al Don Miguels og hans Hustrues øvrige Eiendom, med Undtagelse af Bartolo, deres Søn og Arving, en forvoxen Dreng paa tyve Aar. Han havde ingen Skjorte paa, og da hans Mave var opsvulmet af en Leversygdom, han led af, syntes det, som om hans nøgne Legeme vilde sprænge de Drengebeenklæder, han var iført, og hvilke ligesaavel som hans blyfarvede Ansigt vare bedækkede med Snavs. Der var kun Plads til een Køie, og ei heller vare Tvertræerne stærke nok til at bære to Personer. Der, hvor den ophobede Mais var bottagen, var netop Plads til een Seng. Efter erholdt Samtykke valgte jeg denne Deel af

Huset til mit Sovested, og Hr. Catherwood hængte sin Køie op. Vi vare saa glade fordi vi vare blevne fri for Don Gregorius' paatrængende Gjæstfrihed og vare saa nær ved Ruinerne, at Alt forekom os beqvemt og hyggeligt.

Efter at have spiist til Middag, besteg jeg Muulæslet. Jeg havde kun en Grime til at holde det med, og alene ledsaget af Augustin tilfods, satte jeg afsted til Don Gregorio for at hente vort Reisetøi. Den heftige Regn gjorde, at Floden opsvulmede, hvorfor Augustin maatte klæde sig af for at vade over den. Don Gregorio var ikke hjemme, og Muulæseldriveren, der som sædvanlig var glad for, at der indtraf Vanskeligheder, sagde, at det var umuligt at komme over Floden med nogen Byrde den Dag. Istedetfor at hjælpe os i vore smaa Uheld, pleiede han sædvanlig at gjøre Alt, hvad han kunde, for at forøge dem. Han vidste, at dersom vi afskedigede ham, kunde vi slet ingen Muldyr faae i Copan nærmere end to Dages Reise fra det Sted, vi befandt os paa, at vi ikke havde Nogen, vi kunde stole paa at sende bort for at skaffe os andre Mulæsler, og at det vilde medtage mindst en Uge. Da jeg var i Uenighed om, naar vi kunde komme afsted, og ikke ønskede at blive alene tilbage, var jeg nødt til at tilstaae ham en yderst urimelig Betaling, hvilket gav Anledning til det Rygte, at jeg havde mange Penge. Dette kunde have været godt nok hjemme, men jeg ønskede dog ikke at have en saadan Berømmelse i Copan. Da denne Slyngel ikke turde stole paa mig, betingede han sig Betalingen daglig. Jeg var dengang ubekjendt med Landets Pengevæsen. Barbarerne lade sig ikke nøie, uden de faae Extrabetaling for Alt, og det for en stor Deel, om ikke for det Hele, i Forskud.

Tilfældigviis var jeg skyldig Mulæseldriveren, og medens jeg var glad for, at jeg paa denne Maade havde sikkret mig hans Bistand, plagede han sig med den Tanke, at jeg slet ikke vilde betale ham.

(Fortsættes.)

Nyheder.

Tydskland. De sidste Telegrammer fra Berlin melde, i hvilket Omfang Preussen ruster. Den preussiske Krigsstyrke inddeles i 8 Provindsial-Armeekorpser og Gardekorpset; af disse vare indtil Slutningen af April kun 1ste, 7de og 8de satte i Krigsberedskab (hvilket betegner en ringere Grad end selve Mobiliseringen); efter Krigsraadet den 4de Mai er der nu ogsaa udstedt Ordre til de 5 andre Armeekorpser (2det til 6te) samt Gardekorpset om at sætte sig i Krigsberedskab. Herved kaldes to Trediedele af Preussens effective Styrke, d. e. henved 240,000 Mand under Vaaben; den fuldstændige Krigsstyrke, der indtræder ved Mobiliseringen (hvorved alle Bataillоner bringes op til 1002 Mand) beløber sig til 350,905 Mand, Kavaleri og Artilleri iberegnet. Desuden har Preussen en Reserve paa 123,923 Mand og 158,000 Mand Besætningstropper. Disse Angivelser indbefatte ikke det preussiske Officeerskorps, som efter Qvarteerlisten af 1864 beløber sig til 7,986 Mand.

Den samlede østerrigske Krigsstyrke beløber sig efter de statistiske Angivelser af 1865 til 489,780 Mand Linieinfanteri, 42,000 Mand Kavaleri og 50,000 Mand Artilleri, Officererne iberegnede. Østerrigs Overmagt med Hensyn til den numeriske Styrke er indlysende, men der antages i Almindelighed, at Keiserstaten har ondt ved at mobilisere mere end 400,000 Mand. Naar en Hær paa 160,000 Mand bliver anvendt i Italien, er der endnu en Styrke paa henved 240,000 Mand disponibel mod Preussen, hvilken dog staaer ligeoverfor en Armee, der med Hensyn til Materiel og Udrustning hører til de fortrinligste. Siden den sidste danske Krig har Preussen uafladelig foretaget Forbedringer i Troppernes Uniformering, Trainvæsenets Organisation o. s. v.

Nederlandene. Choleraen optræder temmelig alvorlig i Nederlandene, navnlig i Rotterdam, Utrecht og Delfshagen. Indenrigsministeren har, efter Sanitetskommissionens Raad, forbudt Afholdelsen af flere større Markeder i Landet.

Frankrig. I et Telegram fra Paris meldes, at der nylig er afmarscheret 10,000 Franskmænd til Rom.

Italien. Fra Genua meldes: „Der er vedtaget et almindeligt Opraab til Folkevæbning og Dannelse af Friskarer. Altersklasserne fra 1834 til 1840 incl. ere indkaldte til den 9de Mai, hvorved Armeen bringes op til 400,000 Mand. Herværende Coffardiskibe ere leiede til Transport." Allerede under 30te April var der indtruffet en Chiffredepesche fra Florents til Paris, saalydende: „Imorgen vedtages Tvangscours paa Statspapirer. Kongen udsteder et Opraab til Krig og overtager selv Befalingen. Et italiensk Ultimatum kan ventes. Garibaldi og Bixio hverve 20,000 Frivillige. Kamrene lukkes. Krigen er uundgaaelig."

Ifølge et Telegram fra Wien er Jernbanebroen imellem Peshiera og Desenzano den 2den Mai bleven afbrudt. Der finder intet Jernbanesamqvem Sted imellem Østerrig og Italien.

Rusland. Mordattentatet paa Keiseren af Rusland. Den Mand, der har forsøgt at dræbe Keiseren af Rusland, siges at hedde Dimitri Karakasow, er Søn af en lille Grundeiendomsbesidder i Gouvernementet Saratow, og han har studeret ved Universitetet i Moskou. Han skal være af et melankolst Temperament og har tidligere villet dræbe sig selv; han hører til det extreme, socialistiske Parti, de saakaldte Nihilister. Flere Læger have erklæret, at han er i en fuldkommen tilregnelig Sindstilstand. Flere Arrestationer have fundet Sted, og iblandt de Arresterede skal der være nogle høitstaaende Embedsmænd.

Amerika. Buenos Ayres, den 19de April. Der har raset en frygtelig Orcan, som har anrettet stor Ødelæggelse og kostet mange Mennesker Livet.

Blandinger.

Trafiken paa de svenske Jernbaner. I Marts Maaned d. A. befordredes paa de svenske Statsjernbaner ialt 66,455 Personer, hvis Befordring paa en

samlet Indtægt af 119,688 Rd. 33 Øre. Heraf faldt 15,047 Rd. 18 Øre paa 1328 Passagerer af første Klasse, 48,737 Rd. 55 Øre paa 12,851 Passagerer af anden Klasse og Resten, 55,903 Rd. 60 Øre, paa 52,276 Passagerer af 3die Klasse, deri Soldater og Fanger medregnede. Godstrafiken har, naar man medregner Tillæg for Plads i anden Klasse, Bagageovervægt og Posttransport (11,037 Rd. 19 Øre) m. m. indbragt 248,732 Rd. 65 Øre. Hele Indtægten for Marts Maaned d. A. udgjør saaledes 368,420 Rd. 98 Øre imod 283,272 Rd. 56 Øre i Marts Maaned f. A. Indtægten pr. Dag og pr. Miil var i Marts Maaned d. A. 147 Rd. 45 Øre med 140 Rd. 15 Øre i Marts Maaned f. A.

Fattigbyrden i England. Antallet af de Personer i England og Wales, der nyde Fattigunderstøttelse, var ved Udgangen af sidste Aar ca. 882,000, hvilket er 5 pCt. mindre end ved Slutningen af 1864 og 8,19 pCt. mindre end ved Udgangen af 1863. Stærkest var Nedgangen i Lancashire og Cheshire, nemlig over 27 pCt. i Sammenligning med 1864, selvfølgelig paa Grund af de for Bomuldsindustriens Vedkommende nu indtraadte mere normale Forhold. For London var der derimod en Forøgelse imod 1864 af 4,10 pCt. og imod 1863 endog af 7,23 pCt., idet af hele dets Befolkning, ca. 3 Mill. Mennesker, omtrent 103,200 Personer, eller hvert 29de Individ ved Udgangen af December 1865 modtog Fattighjælp. I denne Opgjørelse er der imidlertid ikke indbefattet sindssyge Fattiglemmer, der ere anbragte i Daareanstalter, eller Vagabonder, hvilke tvende Klasser tilsammen kunne anslaaes til omtrent 2 pCt. af det hele Antal af Fattige. Man seer heraf, at, er Endland end rigt, har det ogsaa store Byrder, idet England og Wales alene have en Fattigbefolkning at underholde, der er ikke saa lidt større end Halvdelen af Kongeriget Danmarks hele Antal Indvaanere.

Poesie.

Foraaret atter med duftende Vinde
Venligt omvifter hvert Land og hver By,
Trækfuglen løfter sin flagrende Vinge,
Lærken nu sender sin Lovsang mod Sky.

Vinterens hvide og iiskolde Dække
Vaarsolens Straaler nu smeltet har hen,
Foraaret virker sit blomstrende Tæppe,
Folder det ud over Mark, over Eng.

Hist paa de kjære, de yndige Steder
Ofte jeg dvæler ved Stjernernes Skjær,
Ofte i barnlig uskyldige Glæder
Tanken der søger sin eensomme Færd.

Ja ved Guds Godhed jeg ofte mig fryder,
Alting forkynder, hvor viis Herren er,
Men i mit Indre en Stemme tidt lyder:
„Jeg er kun fremmed, en Pillegrim her."

Er ei alt dette et Billed paa Vaaren,
Som skal gaae forud for „Tusinde Aar"
For dem, vor Frelser han haver udkaaren,
Naar gjennem Prøven vi trofast bestaaer?

Fader, Du seer, naar hernede jeg vanker,
Ofte jeg snubler, naar Veien er trang,
Men Du og seer mine lønligste Tanker,
Hjælp mig og led mine Fjed og min Gang.

Brødre og Søstre, o, lad os da være
Stedse forened' i Kjærligheds Baand!
Altid, naar Mørket det vil os besnære,
Række hinanden en hjælpende Haand.

Odense, April 1866.

Anna Marie Jensen.

Indhold.

	Side.
Tale af Præs. B. Young	241.
Præstedømmet	245.
Redaktionens Bemærkninger (Tillid til Gud)	248.
Joseph Smiths Levnetsløb (fortsat)	250.
Stephens og Catherwoods Reiser (fortsat)	252.
Nyheder	253.
Blandinger	254.
Poesie	255.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzensgade Nr. 14 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af C. Widerborg.

Trykt hos F. E. Bording.